

X Ka 531/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Jackowski

Sędziowie: SO Arkadiusz Tomczak (spr.)

SO Izabela Magdziarz

Protokolant: protokolant sądowy Marek Dobrogojski

przy udziale Prokuratora: Artura Bączka

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2014r.

sprawy **Ł. K., Ł. P. (1) i K. S.**

oskarżonych o przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę K. S., Ł. K. i jego obrońcę, Ł. P. (1) i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie

z dnia 2 grudnia 2013r., sygn. akt V K 1182/12

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;
2. zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz adw. K. W. i adw. J. W. po 420 zł (czterysta dwadzieścia złotych) + VAT tytułem nieuiszczonych przez oskarżonych Ł. K. i Ł. P. (1) kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia wszystkich oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, w tym od opłat, wydatkami tego postępowania obciążając w całości Skarb Państwa;

X Ka 531/14

UZASADNIENIE

Ł. K. i Łukasz Petasz zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 7 listopada 2012r. w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, poprzez wyłamanie zamka w drzwiach wejściowych dokonali włamania do pomieszczenia gospodarczego budynku (...) skąd zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 210 zł na szkodę W. N., to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

przy czym Ł. P. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

II. w dniu 7 listopada 2012r. w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci miedzianego okapnika schodów budynku (...) o wartości 450 zł oraz usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia miedzianych parapetów okiennych budynku (...) o wartości 350 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na uniemożliwienie zaboru wymienionych przedmiotów przez ochronę obiektu, to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z 13 § 1 k.k. w zw. art. 278 § 1 k.k. w zw. art. 12 k.k.

przy czym **L. P. (1)** czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z 13 § 1 k.k. w zw. art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. art. 12 k.k.

a ponadto L. P. (1) o to, że:

III. w bliżej nieustalonym czasie, nie wcześniej niż 31 października 2012r. i nie później niż 6 listopada 2012r. w W. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia parapetu miedzianego o wartości 300 zł na szkodę (...) z siedzibą w W. przy ul. (...), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w bliżej nieokreślonym czasie, nie później niż 6 listopada 2012r. w W. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci rury spustowej o wartości 500 zł na szkodę Cechu (...), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

K. S. został oskarżony o to, że:

V. nie wcześniej niż 31 października 2012r. i nie później niż 6 listopada 2012r. w W. pomógł w zbyciu w punkcie skupu złomu przy Rondzie (...) parapetu miedzianego o wartości 300 zł pochodzącego z czynu zabronionego - kradzieży mającej miejsce w W. przy ul. (...), to jest o czyn z art. 291 § 1 k.k.

VI. w bliżej nieustalonym czasie, nie później niż 6 listopada 2012r. w W. pomógł w zbyciu w punkcie skupu złomu przy Rondzie (...) miedzianej rury spustowej o wartości 500 zł pochodzącej z czynu zabronionego - kradzieży mającej miejsce w W. przy ul. (...),

to jest o czyn z art. 291 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. akt V K 1182/12:

1. oskarżonego **L. K.** uznał za winnego dokonania:

a. czynu zarzucanego mu w punkcie I, czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

b. czynu zarzucanego mu w punkcie II, czym wypełnił dyspozycję art. 278 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. i art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

2. oskarżonego **L. P. (1)** uznał za winnego dokonania czynu:

a. zarzucanego mu w punkcie I, czym wypełnił dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

b. czynu zarzucanego mu w punkcie II, czym wypełnił dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. i art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

c. czynu zarzucanego mu w punkcie IV, czym wypełnił dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. oskarżonego **L. P. (1)** w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie III uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym czasie, nie wcześniej niż 31 października 2012 roku i nie później niż 6 listopada 2012 roku w W. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia parapetu miedzianego o wartości 300 zł na szkodę (...) z siedzibą w W. przy ul. (...), czym wypełnił dyspozycję art. 119 § 1 k.w. i za ten czyn na podstawie art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 19 k.w. wymierzył oskarżonemu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu;

4. oskarżonego **K. S.** w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie V uznał za winnego tego, że nie wcześniej niż 31 października 2012 roku i nie później niż 6 listopada 2012 roku w W. pomógł w zbyciu w punkcie skupu złomu przy Rondzie (...) parapetu miedzianego o wartości 300 zł wiedząc o tym, że pochodzi on z czynu zabronionego - kradzieży mającej miejsce w W. przy ul. (...), czym wypełnił dyspozycję art. 122 § 1 k.w. i za ten czyn na podstawie art. 122 § 1 k.w. w zw. z art. 19 k.w. wymierzył oskarżonemu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu;

5. oskarżonego **K. S.** uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie VI, czym wypełnił dyspozycję art. 291 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

6. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych w punktach 1.a. i 1.b. wyroku kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu **L. K.** karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

7. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych w punktach 2.a., 2.b. i 2.c. wyroku kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu **L. P. (1)** karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

8. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych **L. K.** i **L. P. (1)** obowiązek solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej czynem opisanym w punkcie I w całości poprzez zapłatę na rzecz W. N. kwoty 210 (dwustu dziesięciu) złotych;

9. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych **L. K.** i **L. P. (1)** obowiązek solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej czynem opisanym w punkcie II w całości poprzez zapłatę na rzecz (...) kwoty 450 (czterystu pięćdziesięciu) złotych;

10. na podstawie art. 119 § 4 k.w. orzekł wobec oskarżonego **L. P. (1)** obowiązek zapłaty równowartości ukradzionego mienia będącego przedmiotem czynu opisanego w punkcie III w kwocie 300 (trzystu) złotych na rzecz (...) z siedzibą w W., ul. (...);

11. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **L. P. (1)** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej czynem opisanym w punkcie IV w całości poprzez zapłatę na rzecz Cechu (...) kwoty 500 (pięciuset) złotych;

12. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci formularzy, szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych za numerem „Drz” Síp – 8331,8332/12 na k. 188a, pod poz. 1 i 2 poprzez pozostawienie w aktach sprawy;

13. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu Ł. K. na poczet orzeczonej w punkcie 6. wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniu 9 listopada 2012 roku;

14. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu Ł. P. (1) na poczet orzeczonej w punkcie 7. wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniu 15 listopada 2012 roku;

15. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu K. S. na poczet orzeczonej w punkcie 5. wyroku kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniu 13 listopada 2012 roku;

16. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego Ł. K. adwokat K. W. kwotę 504 zł (pięćset cztery złote) plus VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

17. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego Ł. P. (1) adwokat J. W. kwotę 504 zł (pięćset cztery złote) plus VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

18. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych Ł. K., Ł. P. (1) oraz K. S. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku wnieśli: obrońca K. S., Ł. K. i jego obrońca, Ł. P. (1) i jego obrońca.

Obrońca oskarżonego K. S. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, to znaczy:

- art. 2 § 1 punkt 1 i § 2 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia na niezgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych i przypisanie odpowiedzialności karnej osobie niewinnej,

- art. 4 k.p.k. polegającą na nieuwzględnieniu wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego,

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

- art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na niezasadnym uznaniu, iż wyjaśnienia oskarżonego z rozprawy głównej nie posiadają waloru wiarygodności, przy jednoczesnym daniu wiary wyjaśnieniom K. S. złożonym w postępowaniu przygotowawczym, pomimo istotnych wątpliwości w tej mierze, co nie dało sądowi meriti asumptu do podejścia wobec wyjaśnień z postępowania przygotowawczego z większą ostrożnością w świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wobec powodów podanych w wyjaśnieniach oskarżonego złożonych na rozprawie głównej,

a w konsekwencji, na skutek powyższych uchybień proceduralnych - na podstawie art. 438 punkt 3 k.p.k. - zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na bezzasadnym uznaniu, iż K. S. jest sprawcą przypisanych mu czynów, mimo poważnych w tym zakresie wątpliwości.

Niezależnie od tego na podstawie art. 438 punkt 4 k.p.k. orzeczeniu zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary poprzez niezasadne niezastosowanie warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów,

ewentualnie o:

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej K. S. w punkcie 5. tegoż orzeczenia.

Oskarżony Ł. K. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: błąd w ustaleniach stanu faktycznego przyjętego za podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia, mający istotny wpływ na treść wydanego wyroku, dowolną ocenę dowodową wyjaśnień oskarżonych Ł. K. i Ł. P. (1) oraz zeznań świadków.

Podnosząc tak sformułowane zarzuty apelujący wniósł o uniewinnienie od popełnienia czynu z punktu 1a wyroku, a w zakresie do pozostałych czynów wniósł o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego Ł. K. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. odnośnie pkt. 1a obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- art. 92 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. przez nie wzięcie pod uwagę całości zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia i przyjęcie, iż pierwsze wyjaśnienia Ł. K. zasługują na danie im wiary, w sytuacji, gdy w sposób przekonywujący i logiczny zostały przez niego odwołane;
- art. 5 § 2 k.p.k. przez zinterpretowanie nie dających się wyjaśnić okoliczności na niekorzyść oskarżonego, co objawiło się założeniem, iż oskarżony, który przebywał w innym budynku, który jest monitorowany, zapewne przebywał i w tym, który tego rodzaju monitoringu nie posiadał.

Jednocześnie, na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i 438 pkt 4 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi odnośnie pkt. 1b zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary, podczas gdy dla osiągnięcia celów kary wystarczy zawieszenie jej wykonania oraz dozór kuratora.

Podnosząc wskazane zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k., apelujący wniósł o:

- zmianę wyroku w zaskarżonej części i odnośnie pkt. 1a - uniewinnienie oskarżonego Ł. K. od czynu opisanego w pkt. I wyroku, odnośnie zaś pkt. 1b - złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary za czyn opisany w pkt. II wyroku poprzez wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, połączonej z dozorem kuratora, oraz o wyeliminowanie pkt. 8 wyroku;

ewentualnie o:

o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Oskarżony Ł. P. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- w zakresie punktu 2a wyroku – błąd w stanie faktycznego przyjętego za podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia mającego istotny wpływ na treść wydanego wyroku poprzez przyjęcie przez sąd, że Ł. K. składając wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego obciążające Ł. P. (1) wyjaśniał wiarygodnie, a jego wyjaśnienia zostały złożone w sposób szczerzy i spontaniczny, a także nie uwzględnieniu zmiany stanowiska Ł. P. (1) odnośnie przyznania się do winy, podczas gdy materiał dowodowy zebrany w postępowaniu sądowym a to: wyjaśnienia Ł. K., Ł. P. (1), a także zeznania poszkodowanej W. N. złożone przed sądem odnośnie przedmiotowego czynu zawartego w punkcie 1 wyroku wskazują, że oskarżony Ł. P. (1) mógł nie mieć żadnego udziału przy popełnieniu tego przestępstwa.

- w zakresie punktu 2b, 2c oraz 3 wyrok zaskarżył w zakresie wymiaru kary.

Podnosząc tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej pierwszego przypisanego czynu, poprzez wydanie wyroku uniewinniającego lub uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

- w zakresie czynów z punktu 2, 3 i 4 wyroku – wniósł o zmianę wyroku i wymierzenie za drugi czyn kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, za trzeci czyn kary 15 dni aresztu, za czwarty czyn kary 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego Ł. P. (1) zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w związku z art. 438 pkt. 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych mogący mieć wpływ na treść orzeczenia i będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania (tj. art. 7 k.p.k.), poprzez uznanie, iż oskarżony dokonał czynu wskazanego w punkcie I wyroku, podczas gdy wyłącznym dowodem na tę okoliczność są odwołane później wyjaśnienia Ł. K. i również odwołane wyjaśnienia Ł. P. (1), przy czym obaj oskarżeni podali wiarygodne powody zmiany wyjaśnień;

2. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w związku z art. 438 pkt. 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych mogący mieć wpływ na treść orzeczenia i będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania (tj. art. 7 k.p.k.), poprzez uznanie, iż oskarżony dokonał czynów wskazanych w punkcie III i IV wyroku, podczas gdy wyłącznym dowodem na tę okoliczność są odwołane później wyjaśnienia Ł. P. (1) i również odwołane wyjaśnienia K. S.;

3. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w związku z art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary, poprzez wymierzenie oskarżonemu kar od 8 miesięcy pozbawienia wolności do 1 roku oraz kary łącznej w wysokości 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary 30 dni aresztu, mimo iż właściwości i warunki osobiste sprawcy, w szczególności jego młody wiek, oraz rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków uzasadniają wymierzenie łagodniejszej kary.

Formułując wskazane zarzuty, skarżący na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w związku z art. 437 § 2 k.p.k. y wniósł o zmianę wyroku:

- w całości co czynów wskazanych w punkcie I, III i IV wyroku, poprzez uniewinnienie oskarżonego od tych czynów;
- w części (co do kary) w odniesieniu do czynu wskazanego w punkcie II wyroku poprzez orzeczenie łagodniejszej kary.

Sąd okręgowy zważył co następuje.

Wszystkie wniesione apelacje okazały się oczywiście bezzasadne, a wnioski w nich zawarte nie zasługiwały na uwzględnienie. Wywiedzione środki odwoławcze mają charakter stricte polemiczny, stanowiąc wyraz niezadowolenia z treści wyroku skazującego.

Sąd rejonowy przeprowadził przewód sądowy zgodnie z wymogami procedury karnej i nie dopuścił się podlegających uwzględnieniu z urzędu uchybień, które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, stosownie do wymogów art. 439 k.p.k. czy art. 440 k.p.k.

Ocena dowodów przeprowadzona przez sąd rejonowy, której skutkiem jest treść zaskarżonego wyroku, pozostaje w całości pod ochroną art. 7 k.p.k. Kontrola odwoławcza nie dostrzega błędów w logicznym rozumowaniu tego sądu ani ocen kłójących się z zasadami logiki, doświadczenia życiowego, czy wskazaniami wiedzy. Sąd rejonowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku szczegółowo omówił zarówno proces związany z oceną dowodów, jak i przesłanki, które doprowadziły do uznania, iż oskarżeni dopuścili się przypisanych im czynów. Uzasadnienie w sposób wyczerpujący i przekonująco przedstawia tok rozumowania, który doprowadził do kwestionowanych przez apelujących rozstrzygnięć.

Odwołujący się nie przedstawili przy tym przekonujących argumentów przemawiających za przekroczeniem przez sąd rejonowy granic swobodnej oceny dowodów. Podkreślenia wymaga, iż sąd I instancji szczegółowo wskazał, w jakim zakresie dał wiarę, a w jakim odmówił wiarygodności poszczególnym dowodom. Zarzuty podważające prawidłowość dokonanej oceny dowodów mają charakter stricte polemiczny z ustaleniami i argumentacją sądu I instancji.

Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodność innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy:

1. jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.);
2. stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.);
3. jest wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - argumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Wymogi te zostały w rozpoznawanej sprawie spełnione. Sąd rejonowy w prawidłowy sposób dokonał oceny zarówno zmiennych w czasie wyjaśnień złożonych przez oskarżonych, jak i zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, a także – co istotne – pozostałych dowodów, w szczególności zebranych dokumentów, w tym protokołów oględzin czy eksperymentu procesowego. Sąd okręgowy w całości podziela argumentację sądu rejonowego i nie ma potrzeby by ją tutaj ponownie szczegółowo powtarzać. Sąd rejonowy meriti prawidłowo wskazał, dlaczego uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonych złożone w toku postępowania przygotowawczego, w których przyznali się (także w czasie eksperymentu procesowego) do popełnienia zarzucanych im czynów i wskazali okoliczności ich popełnienia (za wyjątkiem Ł. P. (1), który w toku postępowania kwestionował sprawstwo w zakresie popełnienia pierwszego z zarzucanych mu czynów). Sąd rejonowy słusznie zauważył, że te pierwotne wyjaśnienia korespondują ze sobą wzajemnie, a także znajdują potwierdzenie w zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków, protokołach oględzin, w nagraniu z monitoringu i protokole przeprowadzenia eksperymentu procesowego.

Trudno uznać, żeby oskarżony Ł. K. znał okoliczności (m.in. kwotę skradzionych pokrzywdzonej pieniędzy) i sposób popełnienia zarzucanych mu czynów, które wskazywał w toku eksperymentu procesowego, a których nie mógłby przecież znać, gdyby nie dopuścił się również tego czynu. Ł. P. (1) doskonale orientował się w rozmieszczeniu pomieszczeń w budynku, w którym doszło do włamania. Twierdzeniom oskarżonego, że o okolicznościach przestępstw dowiedział się od funkcjonariuszy policji przeczą zarówno zeznania policjantów, jak również wyjaśnienia samego oskarżonego, który wskazał w czasie eksperymentu, że szedł „po swoich śladach”, a zeznał to „co mu przyszło do głowy”.

Za nieracjonalne należy uznać twierdzenia oskarżonych, że przyznali się do zarzucanych czynów tylko z powodu „zmęczenia”, obawy przed stosowaniem wobec nich środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, czy też z powodów nacisków ze strony funkcjonariuszy policji. Po pierwsze oskarżeni jako osoby pełnoletnie, mające uprzednio kilkakrotnie styczność z wymiarem sprawiedliwości doskonale zdawali sobie sprawę z konsekwencji przyznania się do popełnienia zarzucanych im czynów (złożenia wniosku o dobrowolne poddanie się karze) i możliwości wymierzenia im bezwzględnych kar pozbawienia wolności. Po drugie oskarżeni dotychczas nie złożyli żadnych skarg na funkcjonariuszy policji, którzy mieliby ich rzekomo przymuszać do złożenia niekorzystnych dla siebie wyjaśnień. Żaden z oskarżonych nie potrafił w racjonalny sposób uzasadnić zmiany swoich wyjaśnień w zakresie swojego sprawstwa.

Wprawdzie Ł. P. (1) nie przyznał się do popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k., należy jednak stwierdzić, że jego sprawstwo zostało ustalone na podstawie wiarygodnych w tej części wyjaśnień współsprawcy, które korespondują z pozostałą częścią materiału dowodowego. Zważyć należy, że oskarżony potwierdza swoją obecność w pobliżu miejsca zdarzenia w czasie dokonywania przez Ł. K. zaboru mienia – chodził po różnych budynkach (...) - „zwiedzał” pomieszczenia, przy czym nie potrafił wyjaśnić przyczyn swojego zachowania. Sąd rejonowy w pisemnych motywach wyroku omówił instytucję współsprawstwa i logicznie wskazał na czym polegał udział oskarżonego Ł. P. (1) w popełnieniu przestępstwa kradzieży z włamaniem. Oskarżony ten włamał się do pomieszczenia, a następnie obserwował korytarz w czasie, w którym Ł. K. wszedł do wnętrza pomieszczenia i dokonał zaboru znajdującego się w nim mienia. K. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i wskazał, że Ł. P. (1) przekazał mu, że „znalazł tę miedz na starówce, to znaczy najprawdopodobniej została skradziona z jakiegoś budynku przy ul. (...)” (k. 73), a więc wskazał miejsca, w których faktycznie doszło do kradzieży miedzianych elementów.

Nie można zgodzić się z twierdzeniem apelującego, że o wiarygodności późniejszych, zmienionych wyjaśnień Ł. K. przemawia to, że przyznał się wciąż do popełnienia kradzieży miedzianego okapnika, który jest bardziej wartościowy od skradzionych w wyniku włamania pieniędzy. Należy wskazać, że pokrzywdzona utraciła pieniądze w wyniku dokonanej przez sprawców kradzieży z włamaniem, która stanowi kwalifikowaną postać kradzieży, za którą ustawodawca przewidział wyższe zagrożenie karą. Również brak nagrań z monitoringu w miejscu popełnienia jednego z czynów nie może podważać prawidłowo dokonanych przez sąd rejonowy ustaleń faktycznych.

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że poczynione przez sąd rejonowy ustalenia faktyczne są prawdziwe i znajdują potwierdzenie w dowodach. Sąd ten nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, ani nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych: przeprowadził niezbędne dla prawidłowego wyrokowania dowody i tak zgromadzony materiał ocenił w sposób wszechstronny i pozbawiony błędów natury faktycznej, czy też logicznej.

Nie budzi najmniejszych wątpliwości ani opis, kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonym czynów, ani umyślne zawinięcie w ich zakresie.

Wbrew przekonaniu apelujących, sąd I instancji wymierzając oskarżonym kary jednostkowe jak również kary łączne rozważył zarazem istnienie okoliczności obciążających jak i okoliczności łagodzących. Sąd rejonowy wyraźnie wskazał, że wobec oskarżonych przeważają okoliczności obciążające. Słusznie uznał, że wobec żadnego z oskarżonych nie zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna umożliwiająca warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary. Pomimo młodego wieku oskarżeni byli już uprzednio kilkakrotnie karani sądownie (K. S. – siedmiokrotnie, Ł. K. – pięciokrotnie za przestępstwa wymierzone przeciwko mieniu, Ł. P. (1) – sześciokrotnie, w tym aktualne czyny popełnił w warunkach recydywy i okresie warunkowego przedterminowego zwolnienia), zaś stosowane dotychczas środki probacyjne nie przyniosły dotychczas pożądanych efektów, o czym świadczy popełnienie przez nich kolejnych przestępstw przeciwko mieniu. Okoliczności popełnionych przez oskarżonych czynów i sposób ich działania świadczy o braku poszanowania dla cudzej własności, a także o rażącym lekceważeniu przez podsądnych porządku prawnego.

Sąd I instancji przy wymiarze kary uwzględnił również niewielką wartość przedmiotów przestępstw. Należy jednak stwierdzić, że nie może to przesądzać o wymierzeniu kary w najniższych granicach ustawowego zagrożenia i kolejnym warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Wskazać tutaj należy na notoryczność naruszania przez oskarżonych porządku prawnego, co powinno spotkać się z odpowiednią reakcją wymiaru sprawiedliwości i sankcją karną, która uzmysłowi oskarżonym jak również społeczeństwu nieopłacalność popełniania przestępstw. Sąd rejonowy różnicując wymiar kary wobec poszczególnych oskarżonych uwzględnił różnicę w historii ich skazań.

W ocenie sądu okręgowego tak ukształtowane kary są adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów przypisanym oskarżonym oraz spełniają zarówno cele prewencji ogólnej w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i społecznego oddziaływania kary jak i prewencji szczególnej.

Reasumując należy stwierdzić, że sąd rejonowy w uzasadnieniu wyroku dał w pełni wyraz temu, iż nie stracił kontroli nad zasadnością wymierzonych kar, prawidłowo powołał powody, dla których uznał, iż orzeczone kary są sprawiedliwe i adekwatne do stopnia zawinienia. Gdy do tego dodać przekonujące wywody uzasadnienia dotyczące winy, należy stwierdzić, że wyrok także w zakresie rozstrzygnięcia o karze jest sprawiedliwy i nie nosi cech, których istnienia dopatrzili się skarżący. Pokreślenia przy tym wymaga i ta okoliczność, że sąd rejonowy orzekł zarówno kary jednostkowe, jak również karę łączną w granicach dolnego ustawowego zagrożenia. Tym samym represja karna – jaka została ukształtowana wobec oskarżonych – wbrew przekonaniu apelujących - nie nosi cech rażącej niewspółmierności, które pozwoliłyby na jej zmianę przez sąd II instancji. W takim stanie rzeczy, orzeczenie - wbrew twierdzeniom apelujących - nie zostało dotknięte błędem przy ocenie czynów popełnionych przez oskarżonych w odniesieniu do zasad wymiaru kary i celów, jakie ma ona spełnić. Ze względu na poniesioną przez pokrzywdzonych szkodę majątkową zasadne było rozstrzygnięcia w zakresie zobowiązania oskarżonych do jej naprawienia we wskazanym przez sąd rejonowy zakresie.

O kosztach postępowania przed Sądem odwoławczym orzeczono zgodnie z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 k.p.k. i z uwagi na brak możliwości zarobkowych oskarżonych zwolniono ich od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego obciążając wydatkami w nim poniesionymi Skarb Państwa.

Na podstawie § 19 w zw. z § 14 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców oskarżonych –(...) kwoty po 420 złotych powiększone o należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych w II instancji.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w sentencji wyroku.